

2. Уліч О.А. Обґрунтування строків сіви нових сортів озимої пшениці / О.А. Уліч // Вісн. аграр. науки. – 2009. – № 10. – с. 29–32.

3. Русинов В.І. Урожайність провідних сільськогосподарських культур у сівозмінах та за беззмінного їх вирощування / І.В. Русанов, М.П. Яблунівська, А.І. Шевченко // Наук.-техн. бюл. Миронівського ін-ту пшениці. – К.: Аграр. наука, 2014. – Вип. 5. – с. 198–203.

4. Кириленко І.Г. Формування зернового ринку в Україні: стратегія розвитку / І.Г. Кириленко // Економіка АПК. - 2009. - № 9. - с. 79-84.

ЕКОНОМІЧНА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ З ЄС

ПІДАДУБНА Г. Д.

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

**Науковий керівник – д.е.н., професор
Левкіна Р.В.**

Співробітництво з Європейським Союзом залишається пріоритетним напрямом зовнішньої політики України. Інтеграція в європейський політичний, економічний та соціальний простір створить додаткові можливості для модернізаційного та інноваційного розвитку держави та суспільства.

Актуальність теми даної роботи полягає в тому, що об'єктивна необхідність вимагає поступового, але неухильного включення економіки України до системи міжнародного поділу праці (МПП), світових інтеграційних процесів. Нинішня ситуація характеризується глобальною трансформацією усіх країн світу до нового якісного стану, нового типу цивілізації третього тисячоліття. В майбутньому велике значення буде мати інтеграція України в Європу. Україна широким фронтом виходить на західноєвропейський соціально-економічний простір. Сучасні тенденції світового розвитку ставлять перед Україною нові проблеми та потребують від неї активної участі в їх рішенні. Характерною рисою сучасного світового соціально-економічного розвитку є бурхлива динаміка інтеграційних процесів у світі та Європі зокрема.

Метою роботи є вивчення, аналіз економічної співпраці України

з країнами-членами ЄС, та з питань інтеграція України до ЄС.

Переведення політики європейської інтеграції України в якісну практичну площину передбачає реалізацію нашої державою наступних завдань:

– гармонізація національного законодавства із законодавством ЄС;

– створення поглибленої та всеосяжної зони вільної торгівлі між Україною та ЄС;

– запровадження безвізового режиму з країнами Євросоюзу.

Необхідність визначення нового формату відносин ЄС з Україною постала одразу після розпаду СРСР і набула свого виразу у формі стратегії партнерства і співробітництва. Починає формуватися правова база майбутніх двосторонніх відносин. У схвалених у 1993 р. Верховною Радою України «Основних напрямках зовнішньої політики України» вже було визначено, що «членство в Європейських Співтовариствах» є «перспективною метою української зовнішньої політики». У 1994 р. підписана Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами членами (далі УПС), яка на сьогодні є основним документом, що регулює двосторонні відносини між Україною та ЄС. Укладаючи УПС, сторонам вдалося охопити всі основні сфери двосторонньої співпраці. До визначених цілей партнерських стосунків були віднесені: тісна політична співпраця через розвиток політичного діалогу; гармонійні економічні відносини, які включали б сприяння торгівлі та інвестиціям; забезпечення основи для взаємовигідного економічного, соціального, фінансового, науково-технічного та культурного співробітництва; підтримання зусиль України щодо зміцнення демократії й розвитку її економіки та завершення переходу до ринкової економіки. З метою забезпечення виконання УПС було запроваджено інституційне співробітництво на рівнях самітів ЄС–Україна, Ради з питань співробітництва ЄС–Україна, Комітету з питань співробітництва та його семи підкомітетів. З метою координування процесу євроінтеграції України було також побудовано такий внутрішній інституційний механізм, за допомогою якого можна ефективно виконати поставлене завдання. Поступова реалізація положень УПС дозволила досягти певного прогресу з розвитку відносин між Україною та ЄС. Українська сторона починає наполягати на визнанні європейської перспективи України. У Посланні Президента України до Верховної Ради України «Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002–2011 роки» було проголошено курс на практичну реалізацію завдань нової довгострокової стратегії економічного та соціального розвитку, стрижнем якої на найближчі десять років мало стати створення реальних передумов вирішення основного геополітичного завдання нашої держави – вступу України до Європейського Союзу.

Підходи та аспекти сучасних інтеграційних процесів висвітлені у працях: Баштанник В. [2], Уоллес У [1], Беленький П., Вишняков О.,

Долішній М., Прокопенко В., Шаповал П. та інші.

Уоллес розглядає європейську інтеграцію, як західноєвропейський чинник прояву загального процесу глобалізації [1]. Але В.Баштанник вважає, що Уоллес за цього свідомо звужує аналіз передумов інтеграції, фактично переводячи історико-теоретичний аналіз у контекст аналізу лише інтеграційних комунікацій. Об'єктивною стороною сучасних інтеграційних процесів є посилення регіонального аспекту наднаціональних союзів [2].

Обрання Україною курсу на поглиблення євроінтеграційних процесів тягне за собою необхідність активізації співпраці між нашими регіонами та регіонами країн-членів ЄС. Серед них слід виділити передусім двосторонні договори про дружбу і співробітництво, зокрема, із Болгарією від 5 жовтня 1992 р., Грецькою Республікою від 11 листопада 1996 р., Іспанією від 8 жовтня 1996 р., Італійською Республікою від 3 травня 1995 р., Республікою Польща від 18 травня 1992 р., Португальською Республікою від 25 жовтня 2000 р., Румунією від 2 червня 1997 р.; Сполученим Королівством Великої Британії і Північної Ірландії від 10 лютого 1993 р., Угорською Республікою від 6 грудня 1991 р., Французькою Республікою від 16 червня 1992 р., Чеською Республікою від 26 квітня 1995 р. тощо. Також важливим є налагодження зв'язків з тими країнами, регіональних угод з якими або взагалі немає, або їх існує лише невелика кількість. Ще один напрямок - це розширення сфер, в яких може розгортатись співробітництво, зокрема там, де Україна має вагомий досягнення.

Приєднання України до Світової організації торгівлі у 2008 р. відкрило шлях до початку переговорів про створення поглибленої і всеосяжної зони вільної торгівлі (ЗВТ) між Україною та ЄС, що є стратегічним завданням нашої держави в економічній сфері. Створення даної ЗВТ з широкомасштабним регуляторним наближенням України до стандартів ЄС сприятиме поступовій інтеграції України до внутрішнього ринку Євросоюзу. Мета заходів, які Україна впроваджуватиме згідно з угодою про ЗВТ, полягає у проведенні потрібних для України реформ, що становитиме потужний імпульс для загального розвитку країни. У цьому контексті угода про ЗВТ має носити збалансований характер, відкриття ринків України має бути пропорційним отриманню користі, що очікується від цього. Поглиблена ЗВТ передбачає не тільки скасування митних тарифів на торгівлю товарами, а й лібералізацію торгівлі послугами та приведення регуляторного середовища України у відповідність з європейським. Також така ЗВТ передбачає:

- впровадження нульових тарифів;

- суттєве обмеження нетарифних бар'єрів у торгівлі товарами через гармонізацію або взаємне визнання технічних стандартів;

- приведення у відповідність політики щодо конкуренції, корпоративного управління та внутрішнього регулювання ринків принципам, які існують в ЄС, а також до окремих стандартів охорони довкілля;

- надання потрібного супроводження, включаючи технічну допомогу, інвестиції в інфраструктуру, навчання та тренінги.

Складність переговорного процесу щодо створення подібної ЗВТ зумовлюється тим, що він включає в себе необхідність чіткого визначення комплексу економічних та секторальних завдань, вироблення відповідно до кожного із законодавчих механізмів адаптації та індикативних рамок їх імплементації. За визначенням експертів, реалізація поглибленої ЗВТ «залежатиме від здатності української влади та бізнесу знайти баланс інтересів для досягнення цієї мети... Вимоги, які Україна повинна буде виконати для її запровадження, фактично співпадатимуть з програмою потрібних для України реформ, що становитиме потужний імпульс для її загального розвитку». В Україні існує багато проблем, пов'язаних з доступом українських товарів до ринку ЄС, що виникають через те, що законодавство ЄС імплементується або виконується Україною неналежним чином, унаслідок чого виникають такі проблеми у торгівлі між сторонами:

- технічні правила, стандарти та процедури оцінки відповідності не відповідають правилам СОТ про технічні бар'єри у торгівлі;

- санітарні та фітосанітарні заходи не відповідають існуючим правилам СОТ;

- права інтелектуальної власності захищаються недостатньо, включаючи, зокрема, географічні позначення та відсутність належної імплементації та виконання;

- ефективні закони, що регулюють питання конкуренції, відсутні.

Висновок. Для України перевагами від створення ЗВТ з ЄС є розвиток торговельних відносин України з ЄС на паритетних засадах на довгострокову перспективу. Тому її формування має виходити із необхідності поетапної лібералізації доступу на вітчизняний ринок із чітко визначеними часовими межами. Таким чином у Програмі інтеграції України до Європейського Союзу, Плані дій Україна - ЄС щодо необхідності розширення контактів та співробітництва на транскордонному і регіональному рівнях, важливого значення набуває створення необхідної нормативно-правової основи для розвитку міжрегіонального співробітництва, зокрема розробка Концепції транскордонного та

регіонального співробітництва України з ЄС, розробка Закону України «Про регіональне співробітництво» та нової редакції Закону України «Про транскордонне співробітництво», в яких будуть чітко визначені цілі, принципи, механізми здійснення транскордонного та регіонального співробітництва, система координації регіонального співробітництва, а також компетенція і повноваження всіх його суб'єктів та учасників тощо.

Література:

1. Уоллес У. Разработка политики в Европейском Союзе [Текст] / Г. Уоллес, W.Wallece. - Оксфорд: Oxford University Press, 1998. - С. 12-15.
2. Баштанник В. Управління в системі наддержавних інтеграційних процесів в Європі: теоретико-методологічні засади / В. Баштанник // Вісник НАДУ, 2006.- №3-С.302-307
3. М.В.Кордон Європейська та євроатлантична інтеграція України. Навчальний посібник. – Київ. Центр учбової літератури. 2008. 172с. Доступ до підручника: http://pidruchniki.com/10561127/politologiya/spivrob itnistvo_ukrayini_yevropeyskim_soyuzom

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

ПОЛЮШКЕВИЧ М. М.

*Харківський національний технічний університет
сізького господарства імені Петра Василенка*

**Науковий керівник – ст. викладач
Краля В. Г.**

Формування та розвиток національного підприємництва значною мірою залежать від створення відповідної правової бази, яка стимулювала б підприємницьку активність та добросовісну конкуренцію.

Малий і середній бізнес - це створення нових робочих місць, а також альтернатива найманій праці, що особливо актуально під час кризи, це розвиток конкуренції, оскільки в деяких сферах дрібні підприємці можуть суперничати з великими компаніями, коректуючи тим самим ціни на товари, розвиток малого й середнього бізнесу дуже важливий з погляду диверсифікованості структури економіки й формування середнього класу суспільства. На жаль, саме маленька частка сегмента малого і середнього бізнесу у ВВП (в Україні становить 11,4%), говорить про те, що держава не надає достатнього рівня підтримки підприємцям, отже, не сприяє формуванню й зміцненню середнього класу.

Мале і середнє підприємництво є важливим фактором розвитку економіки України, а вихід з економічної кризи пов'язаний, в першу чергу, з розвитком саме таких підприємств, тому необхідно вирішити перелік питань правового забезпечення для відновлення позитивної динаміки соціально-економічних показників розвитку малого та середнього підприємництва.

Ключове значення для підвищення ефективності функціонування малих підприємств в економіці країни має створення гідних умов для їхнього існування, що стане можливим унаслідок перебудови спрямованості діяльності на інноваційну основу.

Підприємництво виконує особливу функцію в економіці і народному господарстві, змістова сутність якої зводиться до оновлення економічної системи, створення інноваційного середовища, що спричиняє руйнацію традиційних структур і відкриття шляху до перетворень, зрештою стає тією силою, котра прискорює рух економіки по шляху ефективності, раціоналізації, бережливості і постійного оновлення.

До малого й середнього бізнесу можна прирахувати більш 90% підприємств, зареєстрованих в Україні, але реальний внесок цих підприємств у ВВП - близько 11% (дані дослідження Укрсиббанку). У Європі цей показник вище в кілька разів: в Польщі ця категорія підприємств дає до 50% ВВП, у Данії, наприклад, суб'єкти малого бізнесу щорічно створюють 80% національного продукту, в Італії - 60%, а середній внесок таких підприємств у ВВП по всій Західній Європі - 63-67%.

Лева доля українських малих та середніх підприємств працюють або в сфері торгівлі, або в сфері надання послуг. Діяльність, пов'язана з розвитком інновацій менш популярна серед підприємців. Труднощі виникають із-за існуючої в країні системи стандартизації, яка потребує додаткових коштів на складання технічних характеристик продукту, що стане базою для створення новачків.

Друга проблема, що гальмує розвиток малих та середніх підприємств – це податкова політика, що проведена в нашій країні. Вона йде врозріз із встановленою у світі практикою й сучасними світовими тенденціями розвитку економіки.

Наступна причина небажання підприємців розвивати виробництво - незахищеність від політичної й економічної нестабільності. Представники малого та середнього бізнесу у своїй діяльності випробовують практично ті ж ризики, що й будь-яке велике підприємство, при цьому, його захищеність від таких ризиків фактично набагато менша.

Таким чином, режими активізації розвитку підприємництва можуть бути систематизовані у